

Helen Pollard

Dvorišče vrtnic

Prevod:

Maša Zupančič

*Za Davida,
mojo ljubezen, najboljšega prijatelja, mojo oporo*

Prvo poglavje

Želim si, da bi lahko rekla, da je bilo kot v filmu – ko junakinja s ponosno držo, milim obrazom in zadržanim besom na zadovoljstvo gledalcev svojemu ljubimcu primaže glasno klofuto – dramatičen, a dostojanstven konec prizora.

Ampak pri meni ni bilo prav nič dostojanstvenega. Stala sem pred njim vsa tresoča se, medtem ko sta jeza in adrenalin divjala po mojem telesu kot pobesneta psa. S povešeno čeljustjo in zaprtimi usti sem poskušala najti besede. Vsaj eno besedo. Zadostovalo bi že, če bi izpustila kak zvok besa, a mi je iz sebe uspelo spraviti le patetično cviljenje.

„Emmy, ni tako, kot je videti,“ je zamomljal Nathan, čeprav seveda ni bilo prav nič drugače, kot je bilo videti. Ko sem se opotekla skozi vrata, sem videla kristalno jasno. Tudi sam se je moral zavedati, kako neprepričljivo je zvenel. Zgrabil je svojega junaka in pas in poskusil znova. „Saj sva samo ... hočem reči, nisem pričakoval, da boš ...“

Začela sem jecljati, kot bi mi nekdo izročil slab scenarij za kakšno telenovelo.

„Ja, seveda nisi pričakoval, da bom ...“ V zadnjem delu možganov se mi je začel oglašati alarm, vendar sem ga ignorirala. „Kako si mogel? Prasec! Ne morem verjeti, da si ...“ Alarm je postajal vse glasnejši in vztrajnejši in prodiral v mojo zavest. „Sranje!“ Naenkrat sem se spomnila, zakaj sem sploh prišla tja gor. „Gloria, pokliči rešilca. Mislim, da ima Rupert srčni napad.“

„Kaj?“ Gloria si je zgladila obleko, začudena nad nenadno spremembo teme.

„Rupert. Tvoj mož. Srčni napad. Rešilca.“

Prijela sem jo za njeno z zapestnicami okinčano zapestje, da bi se prepričala, ali ji možgani še delujejo ali pa je bil seks z mojim fantom bolj spektakularen, kot sem sama verjela, da bi lahko bil.

„Oh, moj bog. Oh, moj bog.“ Sporočilo je končno prodrlo v njene od poželenja načete možganske celice. „Kje pa je?“

„V kuhinji.“ Odpravila sem se proti stopnicam, pri čemer sem svoje misli, hvala bogu, spet preusmerila na krizni dogodek ter potisnila slike Nathana in Glorie, kako skačeta drug po drugem na strešni terasi, v ozadje svoje podzavesti. Zdaj sem morala skrbeti zaradi drugih stvari.

„Kako misliš, srčni napad?“ je Gloria zakričala za mano.

„Zakaj zaboga pa nisi *ti* poklicala rešilca?“

„Ker sem ugotovila, da ne poznam številke, in poleg tega,

moja francoščina ni dovolj dobra,“ sem ji odgovorila čez ramo. „Mislila sem, da bo hitreje, če grem pote. Ampak nisem vedela, da boš tako *zaposlena*.“

„Oh, moj bog, Emmy. Zdaj je morda že mrtev!“

Imela je prav – zdaj bi lahko bil že mrtev – a ko smo prišli v kuhinjo, je bil Rupert, na moje veliko olajšanje, še vedno pri zavesti. Sedel je naslonjen na steno, v istem položaju, kot sem ga zapustila. Naredila sem, kar sem lahko, vendar nisem pričakovala, da bom izgubljala dragoceni čas zaradi melodrame tam zgoraj. Nisem si mogla predstavljati, kako bi se počutila, če bi prenehal dihati.

Ko sva z Nathanom opazovala, kako je rešilni avto odpeljal z dovoza, je panika popustila in slike, ki sem jih prej odrinila proč, so se začele vračati z neprijetnimi in jasnimi podrobnostmi.

Med večerjo smo se vsi štirje smejali. Nato je Gloria vstala od mize, da bi ‘opravila telefonski klic’, Nathan pa je ‘stekel na stranišče zaradi težav z želodcem’. Z Rupertom sva ob kozarcu vina razglabljala o mojih najljubših filmih. Kar naenkrat pa je njegov obraz postal pepelnato siv. Hlastal je za zrakom z utripajočimi žilami na rokah in se grabil za prsi. Začel se je zvijati, nato pa zgrmel z barskega stola na kamnita kuhinjska tla. Medtem ko sem tuhtala, kaj mi je še ostalo od tečaja prve pomoči, je moje srce divje razbijalo. Namestila sem ga v, vsaj upala sem tako, pravilen položaj za žrtev srčnega napada.

In nato je napočil grozovit trenutek, ko sem zgrabila za

telefon in ugotovila, da se mi niti sanja ne, na katero številko poklicati za klic v sili, in da s svojim osnovnošolskim znanjem francoščine niti nisem sposobna vprašati zanjo. Poklicala sem Glorio. Odgovorila mi je tišina. Iz njene sobe ni bilo nobenega glasu. Stekla sem po stopnicah do strešne terase, prepričana, da telefonira na svežem zraku ... In tam me je pričakal prizor iz more. Glorijine noge so bile ovite okrog Nathanovega pasu.

Po štirih dneh počitnic so najinega gostitelja odpeljali z rešilnim avtom, jaz pa sem svojega fanta našla v objemu gostiteljeve žene.

Zadnje luči vozila so izginile v daljavi in počitniška hiška se je zavila v temo. V njej je zavladala smrtna tišina. Hiša z imenom *La Cour des Roses* je bila od najbližjega kraja oddaljena tri milje in obdana z nekaj lesenimi hiškami in kmetijami, zato je bilo čez dan okrog nje prav idilično – slišati je bilo le brenčanje čebel in kokodakanje kokoši. Vendar pa se ponoči še vedno nisem navadila na pomanjkanje hrupa. Tu ni bilo prometa in pijane mularije, ki bi se opotekala iz bližnjih barov – kulise, ki sem je bila vajena v mestu.

Vsa tresoča sem zaprla vrata in se vrnila v veliko, rustikalno opremljeno kuhinjo. Ob ostankih naše večerje so na mizi iz borovega lesa stali napol prazni kozarci z vinom. Barski stol, s katerega se je zvrnil Rupert, je bil še vedno prevrnjen. Postavila sem ga pokonci.

Iz sebe sem glasno izpustila sapo, ki sem jo zadrževala v oddaljenem koticu svojih pljuč, in tehtala možnosti. Naj vpijem in kričim? Ali ostanem mirna in razumevajoča?

Izkazalo se je, da sploh ni bilo pomembno. Nathan se je brez besed sprehodil skozi kuhinjo in se začel vzpenjati po stopnicah. Sledila sem mu do najine sobe, kjer se je začel slačiti s hrbtom obrnjen proti meni, tako da ga nisem mogla pogledati v oči. Ko si je slekel kavbojke, enako, kot je to storil malo prej, vendar iz drugih namenov, nisem več zdržala.

„Nathan, morava se pogovoriti.“

„Em ...“

Sovražila sem, kadar me je poklical tako. *Em*. Kot da ne bi bila nič več kot zgolj en zlog.

„Zaboga, me ne moreš vsaj pogledati?“

Počasi in obotavljajoče se je obrnil, vendar se njegov pogled ni srečal z mojimi očmi, temveč je pristal na mestu blizu mojega levega ušesa.

„O čem?“ je vprašal mrko.

„Kako lahko vprašaš kaj takega? Se ti ne zdi, da bi se morala pogovoriti o tem, kaj se je zgodilo?“

„Ne, v tem trenutku ne.“ Pogledal me je v oči, toda njegov pogled je bil še bolj neprijeten kot njegovo izogibanje pogledu. Iz njegovih oči nisem mogla ničesar razbrati. Ne obžalovanja ne ljubezni ne žalosti. Ničesar.

„Zakaj ne?“ sem vztrajala.

„Ker je pozno in sem utrujen. Zato.“

„Ja, o tem ne dvomim. Verjetno sta oba z Glorio!“

„Oh, zaboga, Emmy, ne bodi tako prekleto otročja.“

„Jaz, otročja?“ Srepa sem strmela vanj. „Kako lahko rečeš

kaj takega? Jaz sem tista, ki se želi pogovoriti o tem kot odrasel človek. In ti si tisti, ki je otročji!“

Živčno si je šel s prsti skozi lase.

„V tem, da se mi ob pol enih ponoči ne zdi najbolj primeren čas za resen pogovor, ni prav nič otročjega.“

„Ne govori z mano, kot da načrtuješ pomemben poslovni sestanek. Hočem slišati, kaj imaš povedati v svojo obrambo.“

V njegove oči se je naselil pogled preganjane živali in ob tem sem se zdrznila. Ne bi smel imeti občutka, da pritiskam nanj, sem pomislila. Sam bi moral začutiti potrebo, da mi pojasni, se mi opraviči in po možnosti klečeplazi pred mano. Ta njegova blagodejna mirnost, s katero me je prevzel ob najinem prvem srečanju, mi je zdaj parala živce.

„Me slišiš, Nathan?“

Namrščil je čelo. „Ni ti treba govoriti s takim tonom, Em. Nisi moja mama.“

Jezno sem zapihala. In za jezo sem imela več razlogov. Spet je uporabil ta prekleti zlog, namesto mojega imena. Namigovanje, da ne bi bilo nič narobe, če bi ga zasliševala njegova mama, narobe pa je, če ga zaslišujem jaz. Nisem prenesla, da me je primerjal s tisto napihnjeno hinavko. In namigovanje, da nisem tako podobna njegovi mami, kot je upal.

„Ne, *nisem* tvoja, mama, hvala bogu. Ampak ker sva zadnjih pet let živela skupaj, mislim, da imam pravico vedeti, zakaj si se onegavil s tisto ... tisto nimfomanko. Od tebe je starejša najmanj deset let.“

Nathan se je naježil. „Ne bi rekel. In ne vem, kaj ima starost opraviti s tem. Rupert se bliža šestdesetim, torej je med njima kar precejšnja razlika v letih.“

„Ja, in poglej, kako *čudovito* se je izteklo,“ sem odgovorila. Nathan je neumno bolščal vame. „Kakor koli že, ne govoriva o zakajih in zatojih njeguna zakona. Govoriva o tem, da si seksal z enim od njiju.“

Nathan se je zdrznil. „Preveč sem popil.“ Nato je skomignil z rameni, kot da bi bil to popolnoma sprejemljiv razlog.

Na njegovem obrazu sem iskala sledi zabavnega, nežnega, nevpadljivo privlačnega moškega, s katerim sem živela, a videla sem le trmoglavega najstnika v telesu tridesetletnika, ki se je gotovo zavedal, da nima prav, vendar ni imel jajc, da bi to priznal.

Silovito sem stresla z glavo. Tako močno, da me je zbolelo. „Ljudje ne seksajo z drugimi zgolj zato, ker spijejo kozarec ali dva preveč. Če bi hotel, bi lahko brzdal svojo slo.“

Nathan je odprl usta, da bi odgovoril, nato pa jih spet zaprl. Nedvomno mu je postalo jasno, da nima orožja, s katerim bi se branil. Zato se je napotil proti kopalnici. Razbesnelo me je, ker mi je spet obrnil hrbet.

„Kam greš? Nisva še končala tega pogovora.“

Ozrl se je čez ramo. „Ti morda nisi, Emmy, jaz pa sem. Vsaj za nocoj. In če morda še ne veš, sta za pogovor potrebna dva.“

S temi besedami je vstopil v kopalnico in zaprl vrata za sabo. Niti besede več o njegovem lahkomišelnem dejanju, le zvok tekoče vode in pljuvanja zobne paste.

Začela sem se slačiti s takšnim besom, da se je moja najljubša majica, medtem ko sem jo vlekla čez glavo, strgala po šivu. Krasno. Stala sem sredi sobe v spodnjem perilu in se poskušala pomiriti, preden bi dobila tak ali drugačen napad, in se trudila, da bi bilo moje dihanje čim bolj enakomerno. Ko sem se prepričala, da ne bom šla po Rupertovih stopinjah, sem se znebila še spodnjega perila, navlekla nase široko spalno srajco in z gnusom strmela v posteljo. Podobe Nathana in Glorie, prepletenih enega z drugim, so zapolnile moje utrujene možgane.

Nikakor ne bi mogla leči v posteljo poleg Nathana, kot da se ni nič zgodilo. V tem trenutku nisem bila prepričana, ali si bom sploh še kdaj želela z njim deliti posteljo.

Morda bi lahko odšla v drugo sobo – trenutno v hiši ni bilo drugih gostov. Ali pa bi morda lahko prisilila Nathana, da se preseli v drugo sobo. Gloria se verjetno ne bi pritoževala.

Stopila sem skozi vrata in previdno odprla vrata sobe, ki je bila najbližja najini. Postelja ni bila postлана. Tudi v dveh drugih sobah je bilo stanje enako. Razmišljala sem, da bi prinesla posteljnino s svoje postelje. Glede nečesa je imel Nathan prav. Bil je pozno.

On je bil tisti, ki bi moral oditi.

Ko sem se vrnila v najino sobo, je bil še vedno v kopalnici. Verjetno se je skrival. Ali kujal. Ali oboje. Začela sem pobirati rjuhe s postelje. Eden od naju ima lahko rjuhe, drugi pa odejo.

Ko je končno stopil skozi vrata kopalnice, je začudeno zijal v kaos, ki je medtem nastal na postelji. „Kaj zaboga pa počneš?“

„Jaz ničesar. *Ti* se seliš v drugo sobo.“

„Sredi noči? Saj ne misliš resno?“

Začutila sem, kako mi je kri zavrela. „Smrtno resno.“

Z Nathanom sva se redko prepirala, in še ob tistih redkih priložnosti, ko sva se, ni hotel sodelovati v prepiru. Za razliko od njega pa sem bila jaz, zahvaljujoč rdečelasim genom moje mame, nagnjena k vzkipljivosti in preprom. Nathan se je spretno izogibal soočanjem z mano in se ni menil za moja nihanja razpoloženja. To, da je mirno in vedro prenašal moje čustvene izbruhe, sem imela vedno za njegovo vrlino. Vedela sem, da zdaj le tišči glavo v pesek v upanju, da bo do jutri vse potihnilo.

„Če se nočeš pogovoriti o tem, se pač ne boš. Ampak ne boš spal v moji postelji.“ Zalučala sem njegovo blazino in rjuho vanj, potegnila odejo z zgornje police omare in še to zabrisala proti njemu.

Medtem ko se je omahovaje prestopal na mestu s polnim naročjem posteljnine, sem pričakovala, da me bo vprašal, zakaj je on tisti, ki se mora izseliti. A na njegovo srečo me tega ni vprašal. Zmajal je z glavo, odprl vrata, se opotekel skozi njih in jih zaloputnil za sabo, vendar pa je to njegovo dejanje izgubilo dramatičen učinek, ko se mu je odeja zapletla med noge.

Usedla sem se na stol za toaletno mizico. Očistila sem si obraz, nanesla tonik in vlažilno kremo. To, da je moj fant seksual z žensko, ki jo je komajda poznal, še ni pomenilo, da lahko hodim naokrog zanemarjena. Ko sem končala z ‘lepotičenjem’,

sem si ogledala rezultat – moj obraz je bil rdeč in lisast. Čudovito.

Občudujoče sem se opazovala v ogledalu. Če sem zanemarila rdečico, sploh nisem bila videti tako slabo za enaintridesetletnico. Čeprav bi za svež mladostni videz sem ter tja morda potrebovala nekaj kozmetičnih popravkov in me le nekaj pobarvanih pramenov varuje pred tem, da bi moje lase lahko označili za mišje, nisem tako zelo drugačna od ženske, ki jo je Nathan pred petimi leti pred fotokopirnico povabil na zmenek.

Za razliko od mene pa je bila Gloria s svojimi blond lasmi in s pudrom zapolnjenimi drobnimi gubicami ter zagorelim videzom preveč izumetničena. Zakaj bi si želel spati z njo, ko pa je imel mene?

Ko sem si umila zobe z nekaj več sile, kot so je bile sicer vajene moje dlesni, sem se splazila v posteljo, čeprav sem vedela, da ni nikakršnega upanja, da bi zaspala. Še vedno nisem mogla verjeti, da sem Nathana zalotila na tak način in da se mu je, glede na to, da ni čutil potrebe po pogovoru, očitno zdelo, da ni nič narobe. Toda takšen je bil že nekaj časa.

Na zunaj je bilo najino življenje precej običajno. Vstala sva, odšla v službo, se vrnila domov. Krožila sva drug okoli drugega in se pretvarjala, da nisva lačna, v upanju, da se bo drugi morda ponudil in prijel za kuhalnico, dokler se ni eden od naju predal in vtaknil že pripravljeno jed v mikrovalovko. Nato sva vegetirala pred televizorjem. Ob sobotah 'sva' odšla po nakupih

in počistila stanovanje. To pomeni, da sem jaz odšla po nakupih in čistila, medtem ko je Nathan vedno našel kak nujen opravke, ki je vključeval obisk bližnje trgovine z računalniško opremo in igranje z najnovejšimi napravami. Ob nedeljah sva v postelji brala časopise, v čemer sem uživala, ter sem in tja obiskala njegove ali moje starše, v čemer nihče od naju ni užival, in po navadi sva z obiskom odlašala tako dolgo, dokler jih nisva slišala od enega ali drugega para staršev. Celó mene, ki sem imela rada rutino, je vse to začelo dolgočasiti.

Opazila sem, da se sploh nisva več pogovarjala. Že po petih letih sva postala enaka parom, ki sva jih srečevala v bližnjem pubu. Parom, ki so cel večer sedeli za mizo in si komajda izmenjali kakšno besedo, saj so se v vseh letih, ki so jih preživeli skupaj, že o vsem pogovorili in si niso imeli več kaj povedati.

„Sem ti že povedal za Derekov rastlinjak in ...?“

„Ja.“

„Aha.“

„Marjorie mi je povedala, da je veterinar rekel Doris, da bo morala njena mačka ...“

„Ja, vem.“

„Aha.“

Sledila je večerja ob spremljanju telenovel, cmok na lice na začetku in ob koncu dneva, jalovi poskusi izražanja interesa za nekaj, nad čimer je bil eden od naju navdušen, medtem ko je bilo drugemu prav malo mar.

Se ni to dogajalo *starejšim* ljudem? Veliko *starejšim*?

Gloria se je vrnila dvanajst minut čez tretjo. Še vedno popolnoma budna sem zaslišala zvok pnevmatik – verjetno taksija – na pesku, avtomobilska vrata, ki so se zaprla, in eno ali dve francoski besedi, namenjeni vozniku. Stopicanje korakov, tresk vhodnih vrat. Štorkljanje po hodniku. Nobenega znaka, da je bil Rupert z njo. Spraševala sem se, ali je z njim vse v redu. Verjetno je, sem pomislila, sicer ne bi prišla domov.

Nekaj minut pozneje sem zaslišala še en, bolj pomenljiv zvok. Škripanje talnih desk. Odpiranje vrat. Nathan.

Skočila sem iz postelje in tako hitro planila k vratom, da sem si skoraj izpahnila vrat.

„Kam pa kam?“

Nathan se je zasukal, z eno nogo na najvišji stopnici. „Hotel sem ...“

„Ne reci, da si si zaželel polnočnega prigrizka ali kozarec mleka, Nathan, ker ti ne bom nasedla. Slišala sem Glorio, ko se je vrnila.“

„No, ja, tudi jaz,“ je zamrmral. „Zato sem ... se hotel prepričati, ali je z Rupertom vse v redu.“

Zavila sem z očmi. „Zelo verjetno, ja. Da si tako zelo zaskrbljen zaradi človeka, čigar ženo si porival, medtem ko je on doživljal srčni napad?“

Nathan se je ugriznil v ustnico. „Ti dve stvari nimata nič opraviti ena z drugo. Bilo je zgolj naključje, da se je zgrudil ravno takrat. Ena stvar ni bila povod za drugo. In poleg tega,

povedal sem ti že, da se nocoj nočem pogovarjati o tem. Sploh pa ne zdaj, ko se je vrnila Gloria.“

Radovednost je – za trenutek – premagala jezo. „In kaj je zato drugače?“

„Lahko bi naju slišala,“ je zasikal. „Nisva doma in ne bi se spodobilo.“

Kri v žilah mi je začela vreti. Verjetno bi v njih lahko skuhala jajca.

„Spodobilo! Mislim, da sva se od spodobnega vedenja poslovila že pred nekaj urami. Kako si drzneš govoriti o spodobnosti!“

V zadregi je podrsaval z nogami. „Emmy, povzdiguješ glas. Prav zato nisem hotel govoriti o tem.“

Da bi še dodatno povečala njegovo nelagodje, sem iz čistega užitka še enkrat povzdignila glas. „Saj je vseeno. Razen Glorie ni tukaj nikogar, pa še ona je nadstropje niže. Sicer pa je že tako ali tako seznanjena z najino situacijo, glede na to, da je odigrala eno od glavnih vlog.“

„Oh, Emmy, nehaj dramtizirati.“

Odšel je nazaj v svojo sobo in zaloputnil vrata ter me zapustil brez opravičila, brez obljud, brez zadoščanja.

Ko sem spet ležala v svoji postelji, sem z našpičenimi ušesi čakala na morebiten ponoven zvok s hodnika in preklela Glorio in to prekleto hišo. Če ne bi prišla sem, se to ne bi nikoli zgodilo. Preklela sem tudi samo sebe, ker je ta čudovita ideja zrasla na mojem zelniku. Mislila sem, da bodo počitnice

priložnost, da malce poživiva svoj odnos. Da se sprostita. In ponovno zanetiva strast.

Nathan nad predlogom ni bil najbolj navdušen, vendar sem bila – naivna, kot sem – prepričana, da je razlog za to njegova deloholičnost.

„Oh, Emmy, ne. Saj veš, da to ni mogoče. Oba imava preveč dela. O tem sva že govorila.“

Z Nathanom sva se spoznala v službi. Ker sva bila zaposlena v istem podjetju, on kot računovodja, jaz pa kot pomočnica vodje trženja, je bilo skoraj nemogoče načrtovati skupne počitnice, a tokrat sem bila odločena.

To sva *potrebovala*.

„Nathan, že celo večnost nisva bila na pravih počitnicah.“

Nagubal je čelo. „Lani sva bila v Bathu.“

„Ampak le za podaljšan konec tedna.“

„In v Exetru,“ je dodal.

Jezno sem zavzdihnila. „Tudi to je bil le podaljšan vikend.“ Delo nama je onemogočalo, da bi si privoščila prave počitnice, zato sva se morala zadovoljiti z mini počitnicami po pretirano zasoljenih cenah.

„No, ampak saj ni bilo slabo,“ je nadaljeval z enako mero navdušenja, kot bi jo pokazal, če bi moral vikend preživeti s svojimi starši.

„Ne, ni bilo slabo, ampak že vse od Grčije nisva bila na *pravem* dopustu.“ Pobrskala sem po spominu. „Že skoraj dve leti.“

Nathan je zagodrnjal. „V Grčiji je bilo prevroč.“

Poskušala sem ohraniti mirno kri. „Saj nama ni treba iti v tople kraje, Nathan, vendar pa potrebujeva dva tedna oddiha.“

„Dva *tedna!*“ je zacvilil. „Preden bova uskladila svoja urnika in vse rezervirala, nato pred odhodom garala dneve in noči in potem spet, ko se bova vrnila, da bi nadoknadila delo – mislim, da ni vredno truda.“

Zdaj sem se začela spraševati, ali je bila za Nathanovo upiranje res kriva njegova predanost delu. Morda mu preprosto ni bila všeč ideja, da bi preživel z mano dva tedna stran od doma.

Vztrajala sem. „Mislim, da je vredno truda.“ Bila sem trmasta in to je vedel.

„Prav, če si to želiš, ampak ti poskrbi za vse potrebno.“ Vdanost v usodo, ki sem jo zaznala v njegovem glasu, me je pobila bolj kot njegove besede. „Prepuščam ti izbiro. Izberi, kar želiš.“ Dvignil je pogled iznad prenosnika in se mi bežno nasmehnil, nato pa se spet zatopil v svoje preglednice.

Veliko žensk bi bilo navdušenih nad *izberi, kar želiš* in rezervirale bi štirinajstdnevne počitnice na Karibih v hotelu s petimi zvezdicami – in ne morem reči, da tudi mene ni zamamilo – a dozdevalo se mi je, da bi nama obema bolj prijal kak samotni paradiz. To bi pomenilo, da bi čas preživljala skupaj in ne bi počela drugega kot počivala in se pogovarjala. Vendar če bi ugotovila, da si nimava kaj povedati, bi bile dvotedenske počitnice na soncu, mivki in ob spoznavanju, da je najino razmerje en sam velik dolgčas, dva tedna predolge.

Ne, potrebovala sva miren in sproščujoč kraj, kjer bi se lahko odprla in ponovno odkrivala, zakaj sva se sploh zaljubila – če pa bi se to izjalovilo, bi se trudila vzdrževati določeno raven človečnosti in si skupaj ogledovala znamenitosti.

In tako sva pristala v *La Cour des Roses*, ki naju je premamila z besedilom na spletni strani: 'ljubka počitniška hiša v priljubljeni francoski regiji Loire, kjer vas bosta razvajala gostoljubna gostitelja Rupert in Gloria Hunter. Lahko se sproščate na našem čudovitem vrtu ali raziskujete mirno podeželje, živahna mesteca, prečudovite gradove ...'

Ta čudovita knjiga, začinjena s humorjem in ljudmi, s katerimi se lahko začutite. Čudovito in smeha polno poletno branje. Knjiga, ki si jo delite s prijatelji in jo predlagate neznanecem.
– Renita D'Silva

Dvorišče vrtnic

PREDNAROČILO

Helen Pollard

Ta knjiga vam bo ogrela srce kot toplo sonce na oblačen dan.
Jaz jo obožujem. – Shellyback Books